

Præster, om end ikke noget meget stort Tal, i Provinsbyerne, ikke blot have en Lejlighed passende for dem selv, men de maa ogsaa have et Modtagelsesværelse og i store Sogne et Venteværelse, hvilket naturligvis medfører, at Huslejen bliver større. Dette berettiger dem naturligvis til at faa en noget højere Løn. Det er vel ogsaa rigtigt, at det er noget dyrere at leve herinde i Hovedstaden, skønt jeg er ikke sikker paa, at det er synderligt dyrere end i mange Provinsbyer. Det er imidlertid nu en Gang Skik, at Embedsmænd her i København gennemgaaende lønnes noget højere af disse forskellige Grunde. Det har ogsaa givet sig Udtryk i Lønningsloven, dog ikke saa kraftigt som ved selve Præstelønningsloven; men her er der jo ogsaa særlige Forhold.

Der er et andet Spørgsmaal, der melder sig, nemlig Spørgsmaalet om, hvilket Antal Præster der her kommer i første og anden og tredje Lønningsklasse — jeg ser her bort fra de 7 Embeder som en særlig Klasse — i Forhold til Antallet i det øvrige Land. Jeg har ikke nøje gennemgaaet dette Forhold, fordi jeg gaar ud fra, at det vil komme frem i et Udvalg, men der maa jo være et nogenlunde passende Forhold, hvis man skal bevare de tre Lønklasser. Jeg synes, der er en Tendens i Lovforslaget, som jeg for Resten godt kan billige, til ikke at bevare disse Lønklasser. Saa vidt jeg kan se, kommer der nemlig forholdsvis faa Embeder indenfor tredje Lønklasse, sammenlignet med det øvrige Land, og det kan jo være et Udtryk for, at man i Virkeligheden ønskede at undgaa denne Lønklasse og tage nogle flere op i anden Klasse.

Der er dernæst Spørgsmaalet om Præsteudvekslingen mellem Hovedstaden og det øvrige Land. Bliver dette Lovforslag vedtaget, vil sikkert kun faa Præster søge fra Hovedstaden ud paa Landet, medens derimod Præster udefra vil søge her ind, og begge Dele kan maaske være lidt uheldigt. Jeg tror, det er ganske gavnligt, at yngre Præster, der har haft nogle Aars Virksomhed her i Byen, kommer ud paa Landet eller til de mindre Byer for at se, hvordan Forholdene er der, fremfor først at gaa herinde som Studenter, derpaa faa Ansættelse ved de københavnske Kirker og saa efterhaanden rykke op. Det er jo ikke ukendt, at Præster kan blive i den Grad knyttet til Hovedstaden, at de er tilbøjelige til at glemme, at Danmark rækker længere end ud til Voldene.

Der er et Punkt i § 8, som jeg gerne vil yde min Tilslutning. Der staar der, at „Inddelingen i Lønningsklasser foretages af

Kirkeministeriet under Hensyntagen til Embedernes Omfang og Betydning“. Jeg ser stadig bort fra de 7 Embeder, der har en Særstilling. Men ellers er det jo nok her i Byen saaledes, saa vidt en, der ikke er hjemmevant her, kan skønne, at de Sogne, der hører den indre By til, ingenlunde øges i Omfang og Betydning med Hensyn til Folketallet, de tager snarere af i Omfang, idet der er Udvandring fra den indre By til Broerne, hvor de folkerigeste Sogne i Virkeligheden er. Og det bør der tages Hensyn til ved Inddelingen i Lønningsklasser.

Jeg skal dernæst gøre nogle Bemærkninger om § 9, der hænger sammen med § 29. Det er dette Lovforslags Gaveparagraf, svarende til den almindelige Præstelønningslovs § 36. Der er i § 9 gjort et Forsøg paa at yde nogen Erstatning til dem, der tidligere har haft store Udensognshonorarer, og som, hvis denne Lov ellers skal holdes, skal give Afkald paa dem. Der ydes altsaa en Erstatning, og den er slet ikke saa lille. Det er noget nyt ved denne Lov, og det peger ogsaa hen paa den særlige københavnske Udvikling, der gør det let for dem, der ønsker at benytte en fremmed Præst og Kirke, at gøre det. Jeg er sikker paa, at den højtærede Minister dermed har ment, at der var ydet de paagældende fuld Erstatning, og det skal jeg ikke sige noget mod, det er i alt Fald en Erstatning, der gives dem. Men jeg tror, at den højtærede Minister lever noget i en Vildfarelse, naar han tror, at han dermed er ude over, at der ydes Vederlag. Jeg har en Følelse af, at det dæmmer for den højtærede Minister, at det forholder sig saadan med denne Sag. Thi den Skrivelse, der fra Ministeriet er udgaaet vedrørende Gaveparagraffen, indeholder ikke saa faa, jeg kan vel ikke sige, Anvisninger, men dog Antydninger om, hvad der skal forstaas ved Erstatning for kirkelige Handlinger. Naar dette Lovforslag ophøjes til Lov, tror jeg, at det i det væsentlige vil gaa saaledes, at de Præster, der her er Tale om, vil faa denne Erstatning, og saa vil de tillige, maaske ikke helt, men dog i alt væsentligt, faa de Honorarer, de er vante til at faa for Udensognshandlinger. De vil ikke faa dem i Form af et Tilbud, der gives dem, umiddelbart efter at Handlingen er udført, men de vil faa dem ad en eller anden Vej, som ingen kan opspore. Dette tror jeg er det virkelige Forhold, og vi maa jo helst se Sagen, som den er. Det er sikkert vanskeligt at forme denne Paragraf saaledes, at den ikke kan blive og ikke bliver omgaaet. Jeg nævner det her, fordi jeg ønsker, at